

Anton Ingolič:

Kratkorepec v velikem svetu

Ze je obupan odhajal iz gozda, kar se oglasi nad njim zvonček glas:

»Ali vidijo prav moje oči? Si ali nisi?«

Kratkorepec se je presenečen ozrl na bukev nad sabo in spoznal svojo prijateljico.

»Seveda sem!« je vzkliknil vesel. »Kratkorepec sem, saj se me še gotovo spominjaš!«

»Toda kakšen si?« se je začudila Glod-glod na glas in se spustila pred Kratkorepeca, ki je zaman skrival svoj pretrgani uhelj. »Ali si bil na vojski?«

»Na hudi vojski!« je dejal Kratkorepec v zadregi, nato pa nadaljeval. »A zdaj nimam časa, da bi ti vse to razložil. Pokaži mi, prosim, najkrajšo pot do velike ceste. Rad bi namreč prišel čimprej domov.«

Glod-glod pa je bila preveč radovedna, da bi bila pustila Kratkorepeca takoj dalje. Šele ko ji je na kratko opi-

sal svoje potovanje, je odskakljala z njim na hribček izven gozda in mu pokazala pot.

Kratkorepec se je bil že odpravil, ko se je spomnil na svojega prvega učitelja in zaščitnika.

»Kje pa je Hitronožec?« je vprašal.

»Hitronožec? Ze dolgo ga ni med živimi. Mesarica ga je ujela in zadavila.«

Kratkorepec je potočil solzo za prijateljem, ki mu je rešil življenje, nato pa se poslovil in odpravil v smeri, ki mu jo je pokazala Glod-glod.

Kmalu je prišel do ceste, a tudi zdaj ni mogel najti prave hiše, ker si ni upal čez cesto.

Ko je begal po cestnem jarku navzdol in navzgor, pa je v bližini nekaj zafrfotilo. Ozrl se je in opazil Sivca.

»Pozdravljen, Sivec!« ga je nagovoril ves iz sebe.

Sivec se je presenečen ozrl in priči odletel.

»Čakaj, čakaj, saj se pozna! Kratkorepec sem, Kratkorepec!« je vpil za njim obupani popotnik.

Sivec se je čez čas spet spustil na zemljo in oprezno pogledoval proti nenavadnemu zajčku. Šele čez dolgo ga je spoznal.

»Kako bi te pa naj spoznal, ko si se tako spremenil!« je končno spregovoril in se približal. »Saj smo že vsi mislili, da te ni več med živimi.«

»Ali so moji še zdravi?« je Kratkorepec hlastno vprašal.

»Seveda so še. Botra Kokodajska se še vedno gospodovalno sprehaja po dvorišču, Majdica pa je dobra, kakor je bila.«

Po kratkem razgovoru je Sivec pripeljal Kratkorepeca pred domača vrtna vratca, ki so bila za toliko priprta, da je Kratkorepec lahko smuknil skozi nje.

Ko je zdaj po več mesecih stopil spet na domače dvorišče, je bil tako ginjen, da sprva ni vedel, kaj na napravi od sreče. Šele ko se je nekoliko umi-

ril, se je začel temeljito umivati in snažiti. Zdaj mu je njegovo veselje nekoliko zagrenil odtrgani uhelj. Zbal se je, da ga mogoče tudi Majdica ne bo spoznala ali pa ga ne bo več marala, ker ni tako lep, kakor je bil nekoč.

Pri tem razmišljanju in opraviilu ga je zmotil Kokodajskin vrisk.

»Za božjo voljo, ali si ti Kratkorepec ali je samo tvoj duhl« je vzkliknila in široko odprla kljun.

»Jaz sem, resničen jaz, botra Kokodajska! Pozdravljena, ki si mi prerokovala nesrečen konec! Poglej me, zdrav sem in čil, kakor sem bill« je odvrnil Kratkorepec samozavestno.

»Samo polovico uhlja si nekemu podaril, kalil« se je nasmehnila Kokodajska, nato pa pristopila h Kratkorepcu in se prijazno pozdravila z njim.

»Kaj pa Majdica?« je dahnil Kratkorepec čez čas.

»Ni lepo, kar si napravil« je dejala Kokodajska z očitajočim glasom. »Majdica ni tega zaslužila. Koliko dni in noči je revica prejkala zaradi tebe. Tudi gospodu in gospe je bilo težko. Ne vem, kako boš opral svoj greh. No«, je nadaljevala z veselejším glasom, ko je opazila solze v Kratkorepčevih očeh, da si se le vrnil. Tudi me-

ni je bilo strašno dolgčas. — Čakaj, takoj pokličem Majdico! To se bo razveselila.«

In že se je pognala pred vežna vrata ter začela na vse grlo kokodakati.

»Ko-ko-ko-kooo-dajsk!«

Prva je pritekla na prag Majdica. Ko je zagledala Kratkorepca, ki je skesan povešal glavo in se skrival za Kokodajsko, je zavrisnila, skočila k njemu in si ga vzela v naročje.

»Dragi moj, Kratkorepček! Da se se le vrnil! Tako hudo mi je bilo brez tebe!« je vzkliknila vsa iz sebe. »Toda kakšen si, revček?« je dejala žalostno, ko ga je natančneje pogledala. »Hudo si moral trpeti, ker si tako shujšal in izgubil pol uhljal Revček moj ubogil«

Odnese ga je vsa srečna v kuhinjo.

Tudi gospod in gospa sta se ga razveselila.

Gospod ga je celo pobožal in dejal smehljaje:

»Izgubljeni sin se je končno vrnil!«

Kratkorepcu je bilo neizmerno lepo, da se je spet lahko skrtil v Majdičino naročje, kjer se mu ni bilo treba bati ne mraza ne gladu in tudi ne sovražnikov.

Tiščal se je k Majdici, zunaj pa je začel naletavati prvi sneg.

K o n e c.

Grajski vrabec

Sredi junija je razposlala Mladinska matica, ki je odsek JUU, sekcije za dravsko banovino, med svoje člane — njih število je preskočilo že številko 20.000 — letošnje knjige. Ena med njimi je »Grajski vrabec«, ki ga je napisal Davorin Ravljen. Dočim bomo spregovorili o ostalih dveh knjigah prihodnjic, se bomo zadržali danes pri Ravljenovem »Grajskem vrabcu«. V teku poslednjega leta se je izkazal urednik »Jutra«, Davorin Ravljen, za sila plodovitega moža peresa. V Mladinski matici je izdal lani ob tem času povest s Koroškega: »šimeja z Roža«, v založbi »Cesta« pa je izdal kar dvoje svojih knjig: »Povesti brez groze« in »Črno vojno«. Vse tri navedene knjige so v prozi, »Grajski vrabec« pa je »dolga pesem« o prigodah malega prebivalca Ljubljanskega gradu.

Bogato ilustrirana knjižica — 40. edicija Mladinske matice — nam razvija zanimivo in pestro življenje na grajski strehi, kjer se izvali v starem lastovičjem gnezdu mali vrabček Miha Sivec. Njegov

prvi skok je v grajski žleb. Od takrat žene nagon malega vrabčka vedno na nova pota. Mika ga stolna Ljubljana, ki leži pod čebljajočim pritlikavčkom.

Na veliko skrb očeta Gašperja od vleče lastavica malega Miho na vrh grajske strehe in mu razkazuje ljubljanske zanimivosti.

Posrečeno prikazuje avtor ljubljanske zanimivosti, prav gladko mu teče pero, ko nam oriše slavni Tičistan v Tivoliju.

V kljun malega beguna položi pisatelj-pesnik Ravljen kopico dnevnih modrosti in nam še bolj priljubi varno zavetišče ljubljanskih ptičic.

Vsem obiskovalcem ljubljanskega Tivolija je poznana veverica Muki in Ravljen ji postavi spomenik tudi poleg svojega grajskega vrabca. Muki je dirigent zbora v Tičistanu in pripravlja za kresni večer veličasten festival. Za monstre koncert se pripravljajo krilatci iz vseh ljubljanskih parkov in predmestij: izza Gradaščice, Rožnika, iz Zvezde in drugod pri-

hajajo sodelavci, proslave kresni večer in Ljubljano pod znamenitim motivom:

»Oj, Ljubljana, le kaj bi bila ti brez Tičistana...«

Zviti Muki da nebogljenege privandrančka z grajske strehe kot prvega na koncertni oder — pardon! —: na vejo. Miha Sivec, pevček brez posluha začenja venomer znova, piha... čivka... kiha... nazadnje pa se le izmaže s tem, da čeb-lja hvalo Ljubljani in Tičistanu. Nato se razvije ostali koncertni program. Pri najbolj zanimivi točki, ko pritiska z basom še zabec Urh, pa plane med ptičji zbor čudna pošast — maček. Z bleščecimi očmi prežene ves zbor, le mali nebogljeneček Miha obstane kakor vkopan. Na koncu vejice čepi in čaka — smrti. Ko pa se požene nanj krvoločni maček, se vrabček Miha preskoči in nagusni požeruh telebne na — tla. Domotožje zvabi nato grajskega vrabca domov in sam zleti na drugi konec mesta na domačo streho.

Prehitro so pozabljene karajoče besede očeta Gašperja in mali čivčič Miha začne spet barantati z lastavico Mico, ki mu pripoveduje o poletu preko morja. Vrabček se pritisne k jati lastavic kot — slepi potnik. Pa ne zdrži dolge poti, med poletom obnemore, huda burja ga sklata na tla in prehitro zapadli sneg mu grozi, da bo poginil daleč od doma.

K sreči pa so dobri ljudje vsepovsod in avtor nas popelje v domek logarja Matije. Stari prijatelj narave je polovil obnemogle ptičice, med njimi je bil tudi Miha z Ljubljanskega gradu. Matija sedi za toplo pečjo, obletava ga roj krilatcev in v pristrčni sliki doživimo ob topli peči logarja Matije neobičajno lep sveti večer. Stari Matija prepeva božično pesem in pernatí gostje mu pomagajo.

Pa pride v deželo sveti Gregor. Gozdar Matija odpre okno in napódi drobljance. Tedaj razpne krila tudi mali vrabček in odhiti domov proti Ljubljani. Prišel je na grajsko streho ravno prav. Živder-žavder je bil tam, vrabci so se pravkar ženili. Tudi Miha Sivec si brž izbere znanko iz prejšnjega leta. Urno stopita pred ptičjega patrona svetega Gregorja, ki ju blagoslovi, in ohcet je gotova. Ko pride konec maja, pa je Miha Sivec tudi že sam očka, okrog njega pa skačejo mali nebogljenečki. Miha Sivec, ki pripoveduje svojim vrabčičkom in mladi ženki, da je povsod drugod le tepec, trdi možato, da je zdaj doma v svojem gnezdu in pri svoji družinici gospod in gospodar. Ves je srečen ob pogledu na svoje potomstvo.

Sredi takšne pristrčne sfike zaključí pesnik živahno storijsko ali prigodah in nezgodah malega prebivalca z grajske strehe.

Vsa pesem je napisana živahno in šaljivo. Čitali jo bodo vsi radi. V mnogih razredih so se poglobili vanjo že takoj ob prejemu letošnjih edicij M.M. in prečitali knjižico, ki je prinesla mnogo vesellega razpoloženja v naše učilnice. Knjižica je dala obilo snovi pri ponavljanju ob koncu šolskega leta.

»Grajskega vrabca« je bogato ilustriral Hinko Smrekar. Škoda, da ni izdala M.M. ilustracij v večbarvnem tisku. »Grajski vrabec«, ki ima tako pestro zgodbo, bi s tem mnogo pridobil. J. G.

Jožef Mihefič — dijak:

Kresnice

Kakor da bi prav z nebes zvezde padale zares, letajo povsod po zraku drobne lučice v mraku.

Mi za njimi se podimo, jih lovimo in kričimo; a ko hočeš jo ujeti, že se nič več ti ne sveti.

Ko pa stran je odletela je iznova zagorela; mi zato se ne jezimo, ker že druge spet lovimo.

Danilo Gorinšek:

Majda trguje

Pójdimo se trgovino,
Brž pijačo in jestvino,
dajem ceno, dober kup,
i na kredo i na up.
Tu pečenka, tu potica,
jagode tu, tam medica,
Prihitite brez odloga,
ker že manjša se zaloga!
Prihiteli odjemalci,
lačni in prekupčevalci,
torbe prazne napolnili,
vso štacuno izpraznili,
nihče pa za dober kup,
— vsi na kredo le, na up!
Prazna je vsa trgovina,
za kosilom gre skomina,
Majda če za mizo sestí,
— sama nima več kaj jestí....

Josip Vandot :

Kraljičkova ženitev

Bilo ga je komaj za droben palec in njegov glas se ni slišal dalj nego tri pedi, ki jih izmeri otrok v zibeli, a vendar je bil prepričan, da je kraljevskega rodu in je bil nemara še njegov stari oče velik kralj. Saj drugače bi

ga ne imenovali kraljička in bi mu ne zavidali tega imena. Ptice po gorskem gozdu se mu pač posmehujejo in ga grdiyo z nevšečnimi besedami. A to delajo samo na videz, v srcu pa jim je hudo in težko, ker tudi oni sami niso kraljevskega rodu, temveč samo navadni ptiči, ki se ne zmeni zanje nihče razen kragulja, kadar je lačen in si zaželi ptičjega mesa.

Kraljiček je čepel v svojem gnezdecu, skriteo pod pritlikavo jelčico, ki nikoli ni utegnila rasti. Dan na dan je pre-mišljaj, kako bi prišel do tiste oblasti, ki jo je najbrž imel še njegov stari oče. A premišljaj je zaman, ker skoro gotovo je bilo v njegovi predrobni glavici premalo pameti, da bi si domislil pravega.

To pa mu ni bilo nič kaj povšeči. Nevoljen je skočil z gnezda in vzfrfotal na bližnjo jaso, ki je bila vsa polna najlepših gorskih rož. Mimo njega je hotela zbežati divja čebela, natovorjena s strdjo, a še preden je utegnila s krilci dvakrat zamahniti, že jo je kraljiček imel v svojem kljunu. Na moč je otepala s krilci, da bi se rešila, a kraljiček jo je vendarle pretrdo držal v kljunu in je bila prepričana, da zdajle ne ubeži smrti.

»Prejasni kraljič!« je moledovala v svojem strahu. »Daj, izpusti me! Preneznatna živalca sem zate, ker si vendar kraljič in je bil tvoj oče kralj. Prosim te, kakor se kralja prosi — izpusti me!«

Kraljičku so bile te besede neznan-sko všeč. Našopiril je perje in je dejal: »Seveda si mi preneznatna in ni prav, da se menim za tako stvarco kot si ti. Izpustim te pa le, če mi poveš, kako naj pridem do časti, ki jo je užival moj oče. Povej mi, kako naj postanem kralj, ker sem že kraljiček.«

»Oh, rada bi ti ti povedala, če bi vedela, je odvrnila čebela. »Pusti me, naj grem domov. Povprašam našo kraljico, ki je modra, da nihče tako na svetu. Njo vprašam in ti pridem povedat, če me izpustiš.«

Kraljiček je verjel, ker je vedel, da se čebela nikoli ne zlaže. Izpustil jo je in čebela je zletela naravnost domov. Kraljiček jo je čakal na jasi, a ni čakal dolgo. Čebela je pribrenčala in sedla kraj njega na praprot.

»Vprašala sem kraljico.« je rekla vesela. »Kraljica pa je poslušala in dejala takole: Kraljiček postane kralj brž ko dobi kraljično, ki ga vzame za moža. Gre naj med svet in poišče naj si kraljično, kakor ve in zna... Bodi vesel, kraljiček, in odleti v svet! Sreča te čaka in nemara te že jutri pozdravim kot velikega kralja.«

Kraljiček se je razčeperil od radosti. Ničesar ni rekel, temveč je odletel naravnost v gorski gozd. Od drevesa do drevesa je hitel in katerokoli ptico je srečal, jo je vprašal naravnost: »Ali veš za katero kraljično? Rad bi k nji, da me vzame za moža in postanem velik kralj.«

Skraja so ga ptice gledale začudeno, a potem so se mu smejale, da ga je mrzlo spreletavalo. Vsaka mu je pokazala v drugo stran, da naposled v resnici ni vedel, kam naj se obrne. Deset dni je že blodil po gozdu, a kraljične ni videl niti od daleč, kaj šele od blizu.

»Ptice ne vedo ničesar, ker so mi nevoščljive,« si je dejal naposled. »Povprašam živali, ker kralj moram vendarle postati, ker sem že kraljiček.«

A živali so se mu še bolj smejale nego ptice. Čudno so ga pogledovale in so mislile, da se je v kraljičkovi glavi zmedlo še tisto malo pameti, kolikor je je imel. Kazale so mu na desno in levo, navzgor in navzdol, da kraljiček

sam ni vedel, kam naj gre. A vendar je prehodil gozd na levo in desno, navzgor in navzdol, a kraljične ni našel nikoli nikjer.

Žalosten je čepel na nizkem grmu, ko je prišla mimo lisica. Kraljiček se ji je zasmilil. Postala je in ga vprašala, zakaj je tako žalosten. Kraljiček ji je povedal vse in lisica se je zadovoljno posmejala.

»Prav imaš, da hočeš postati kralj,« je rekla. »Saj si res rojen za kralja. Kraljično iščeš, praviš? O jaz vem zanj. Rada te povedem k nji, da jo zasnubiš za ženo. Če mi pokažeš kraj, kjer se skriva divja kura s svojimi piščanci, ti pokažem kraljično.«

Kraljiček je dobro poznal skrivališče divje kure. Povedel je lisico v goščavo med rušje, ki je pokrivalo goro pod sivimi, v nebo štrlečimi pečinami. V varnem zatišju je pasla tam tolsta divja kura svoje že napol odrasle piščance in jim čebljala kdo ve katero pripovedko o neznanskem jastrebu.

Lisica se je prihulila le za trenutek. A že je bila z enim samim skokom pri kuri in ji odgrizla glavo. Piščanci so zavreščali v divjem strahu. A pobegniti niso utegnili, ker že jih je lisica podavila drugega za drugim. Oprtila si je kuro in piščance in stopila k prestrašenemu kraljičku.

»Dobro in lepo si izpolnil obljubo,« je dejala. »Zato pa izpolnim tudi jaz,

kar sem ti obljubila. Le urno leti za menoj, kraljiček! Čez tri trenutke boš že gledal svoji kraljični v oči in jutri boš že nemara velik kralj.«

Spustila se je po strmini v diru in kraljiček je letel za njo, da mu je bilo vroče in mu je sapa zastajala. A vendar je bil vesel, saj je vedel, da se zdaj bliža zaželjenemu cilju. Lisica se je ustavila doli v gozdu na močvirni jasi. S prednjo nogo je pokazala predse in se posmejala.

»Glej, tamle na kamnu sedi tvoja kraljična,« je rekla kraljičku, ki je frfotal nad njo. Lepa je, da je lepše ne najdeš nikjer. Obljubila sem ti, da ti jo pokažem. Glej, tamle sedi — pokloni se ji, kakor se spodobi kraljični.«

Naglo se je zasukala, da ji je rep zavihral, in že izginila v goščavo. Kraljiček je zletel k črnemu kamnu in je zagledal na njem nekaj debelega, čudnega, kar ga je gledalo z veliki, svetlimi očmi. Za trenutek se ga je sicer polastil strah, a vendar se je spustil na kamen in se vsedel kraj kraljične.

»Ne zameri,« je izpregovoril pogumno. »Kraljiček sem in te iščem sam Bog ve koliko dni. Tvoj oče je kralj in tudi

moj stari oče je bil najbrž kralj. Zato prihajam k tebi in te prosim, da me vzameš za moža. In že jutri boš ti kraljica, a jaz kralj. Ne more biti drugače, ti rečem, kraljična!»

Tisto debelo in čudno kraj kraljička se je napihnilo še bolj. Hipoma je odprlo usta tako široko, da bi bil kraljiček z lahkoto zlezel vanje. Zabrunčalo je nekaj nerazločnega, potem pa se

zasmejalo: »Kvak!« In že je skočilo v vodo pod kamnom.

Kraljiček se je stresel od groze. Zletel je s kamna in letel, letel skozi gozd. »Jojme, to je bila krastača,« je mislil ves prestrašen. »A lisica je rekla, da je to kraljična. Potegnila me se, da se mi bo zdaj ves gozd smejal. Skriti se moram nekam, da ne slišim tega smeha.«

In je bežal, bežal v goro. Nikjer se ni ustavil, ker ga je bilo sram. Ustavil se je šele med belimi pečnami, visoko nad večnim snegom in se je vsedel na skalo, kjer je rasla samotna, bela planinska roža. V srcu mu je bilo hudo, da je pričel grenko in bridko vdihovati.

»Kaj ti je,« ga je vprašala bela planinska roža, ker se ji je smilil.

Kraljiček se ni prav nič obotavljal in ji je povedal svoje življenje. Roža se mu ni smejala prav nič, temveč mu je rekla. »Velik norček si, kraljiček! Ker imaš tako lepo ime, si mislil, da si kraljevskega rodu. O, norček! Če zve orel za te tvoje misli, ti ne bo dobro. Orel je velik in on samo je kralj. A kako se hočeš kosati z njim ti, pritlikavček? Povej, kako?«

Kraljička je bilo sram, a je še vedno zdihoval. Roža pa ni čakala njegovega odgovora, temveč je nadaljevala: »Pa nič ne maraj, če ne moreš postati kralj. Glej, tudi meni pravijo, da sem kraljičica gorskih rož. A kako naj sem kraljičica, ko sem tako neznamenita in samotna, da nikoli v življenju ne vidim druge rože? Zato vem, da ne morem biti kraljičica, kakor tudi ti ne moreš biti kralj, pa čeprav ti pravijo kraljiček. Norček, norček, bodi vesel tega, kar si, in pojdi lepo domov.«

In kraljiček je res šel domov. A besed bele planinske rože ni poslušal. Saj še danes skrivaj giblje, kje in kako bi našel svojo kraljično. Tega mu pa menda zdaj nihče več ne zameri, saj je majhen ptiček z majhno glavico, kjer pač ne more biti veliko pameti...

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili: Joško Triplat, uč. I. razr. strokovne nadaljevalne šole na Jesenicah, Jožica Dogša, uč. IV. razr. v Ormožu, Herbst Pavel, uč. II.b razr. III. drž. real. gimn. v Ljubljani, Radoja Ule, uč. V. razr. v Ljubljani, Šonc Alojzija, dijak. IV. razr. gimn. v Novem mestu, Habič Franc, dijak v Ljubljani, Alojzij Velikonja, Valdirose Gorica, Kordež Franc, uč. I. razr. real. gimn. v Kranju, Buder Andreja, uč. III. razr. pri Uršulinkah v Ljubljani, Zadnik Gustav, dijak II. razr. klas. gimn. v Ljubljani, Šlaus Olga, uč. IV. razr. v Zgornji Šiški, Rues Hugo, dijak I. razr. mešč. šole v Ljubljani.

Opozorite vse svoje prijatelje in znance na naš novi natečaj!

Daniilo Gorinšek:

Sanje

Ko noč me uspava,
zatisnem oko,
tedaj šele vidim
v odprto nebo.

Tedaj zlate sanje
me vodijo v raj,
tam v srcu je toplo,
da noče nazaj.

Ko jutro me vzdrami,
odprem spet oči,
tedaj se — ko slepcu —
svet črn ves mi zdi.

Kdo bi rad imel

ves letnik 1937
„Mladega Jutra“

v obliki knjige za majhen denar?

Pišite na upravo »Jutra«, Knafljeva ul. 5.

Naš novi natečaj?

Tudi to pot vam daje
stric Matic
dvoje vprašanj na
[razpolago, in sicer:

**„Največja krivica, ki sem jo storil svojim
staršem“**

„Kaj v časniku najrajši berem?“

Noben otrok ni tako dober, da ne bi kdaj užalil svojih staršev. Časih stori to iz lahkomišelnosti, časih pa celo iz hudobnosti. Navadno se potem svojega dejanja skesa in prosi starše odpuščanja, in ti mu seveda radi oprostite, če vidijo, da prihaja njegovo obžalovanje res od srca.

Tudi vam se je gotovo že kdaj kaj takega primerilo. Storili ste staršem krivico, užalili ste jih, in potem so vas morda v prvi jezi celo natepli. Lahko pa verjamete, da jih je to bolj bolelo kakor pa vas.

Zdaj dobro premislite, kaj je bila največja krivica, ki ste jo storili svojim staršem. V nekaj stavkih jo opišite in pošljite pismo stricu Maticu. Če se vam pa zdi ta naloga pretežavna ali če se ne spominjate kakšne hude krivice, ki ste jo prizadeli staršem, pa odgovorite na naše drugo vprašanje, ki je precej lažje. Seveda vam pa povemo kar vnaprej, da bo stric Matic najbolj upošteval tiste dopise, ki bodo dobro odgovarjali na njegovo prvo vprašanje.

Časa imate zdaj dovolj. V šolo vam ni treba hoditi in pogosto popoldne ne veste, kaj bi počeli. Pa sedite takrat za mizo in napišite stricu Maticu lepo pisemce, in če bo res prav lepo, vam bo stric Matic ob koncu natečaja poslal za nagrado lepo mladinsko knjigo. Odgovore začnemo objavljati že v prihodnji številki.

Želimo vam prav vesele počitnice in dosti zabave pri izletih in kopanju!

Pariz

Kdo ne pozna Pariza, kjer Eifflov stolp stoji? Bila razstava je pariška pred letom dni.

Cerkva v Parizu vidiš mnogo, najlepša »Notredamska« je; muzej slovi po širnem svetu, kjer slika »Mona Lize« je.

Pariz je sedež babilona največja je trdnjava tu; največja luka je »Le Havre« največja ladja »Normandus«.

Bepič Nada, dijakinja III. r. mešč. šole v Kamniku.

Rešitev satovnice

1. datelj, 2. strela, 3. kleščice, 4. lepota, 5. Trogir, 6. rešeto, 7. perica, 8. Evropa.

Rešitev posetnice

Mirovni sodnik.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 24 zlogov: an — belj — ca — če — či — iz — kev — le — liv — lje — lo — mev — na — no — od — ov — paz — pod — rod — tar — ti — to — u — že 12 besed pomena: 1. odboj glasu; 2. drag kamen; 3. domača žival; 4. javni organ; 5. spojnik; 6. gnojna rana, 7. varovalka konjske noge; 8. staroslovansko pleme; 9. kulturna skupina; 10. del obraza; 11. konec potoka, reke, veletoka; 12. država v Južni Ameriki — da bodo dale začetne črke od zgoraj navzdol našega pesnika — velikana, končne črke od zgoraj navzdol pa naslov ene njegovih zbirk.

Uganka

Moja hčerka Dušica je silno rada v Semiču in preživi skoro vse šolske počitnice pri teti v tem lepem kraju. Zadnje nedeljo sem jo obiskal. Zvečer me je spremila na kolodvor in sva na peronu čakala na vlak. »Pojdi, pojdi, Dušica«, sem jo podražil, »kaj pa je na Semiču tako lepega, da tičiš vedno tu doli?« Mesto odgovora je obstala, se zagledala v kolodvorski napis »S e m i č« in rekla: »Očka, prideni temu napisu spredaj eno in zadaj eno črko in to skupaj ti pove, zakaj sem tako rada tu.«

Beliti sem si moral glavo, zato naj si tudi »Jutrovčki« belijo glavice in sporočijo uredništvu, kateri črki je treba pridodati Semiču in kaj to potem pove. Rešitev objavimo v prihodnji številki.

Satovnica

1. letni čas, 2. povrtnina, 3. tkanina, 4. reka v Jugo slaviji, 5. globina v tekoči vodi, 6. kmečko delo, 7. zvonček, 8. šolsko delo, 9. narodna obutev, 10. manastir v zetski banovini, 11. sladek gozdni sad.

